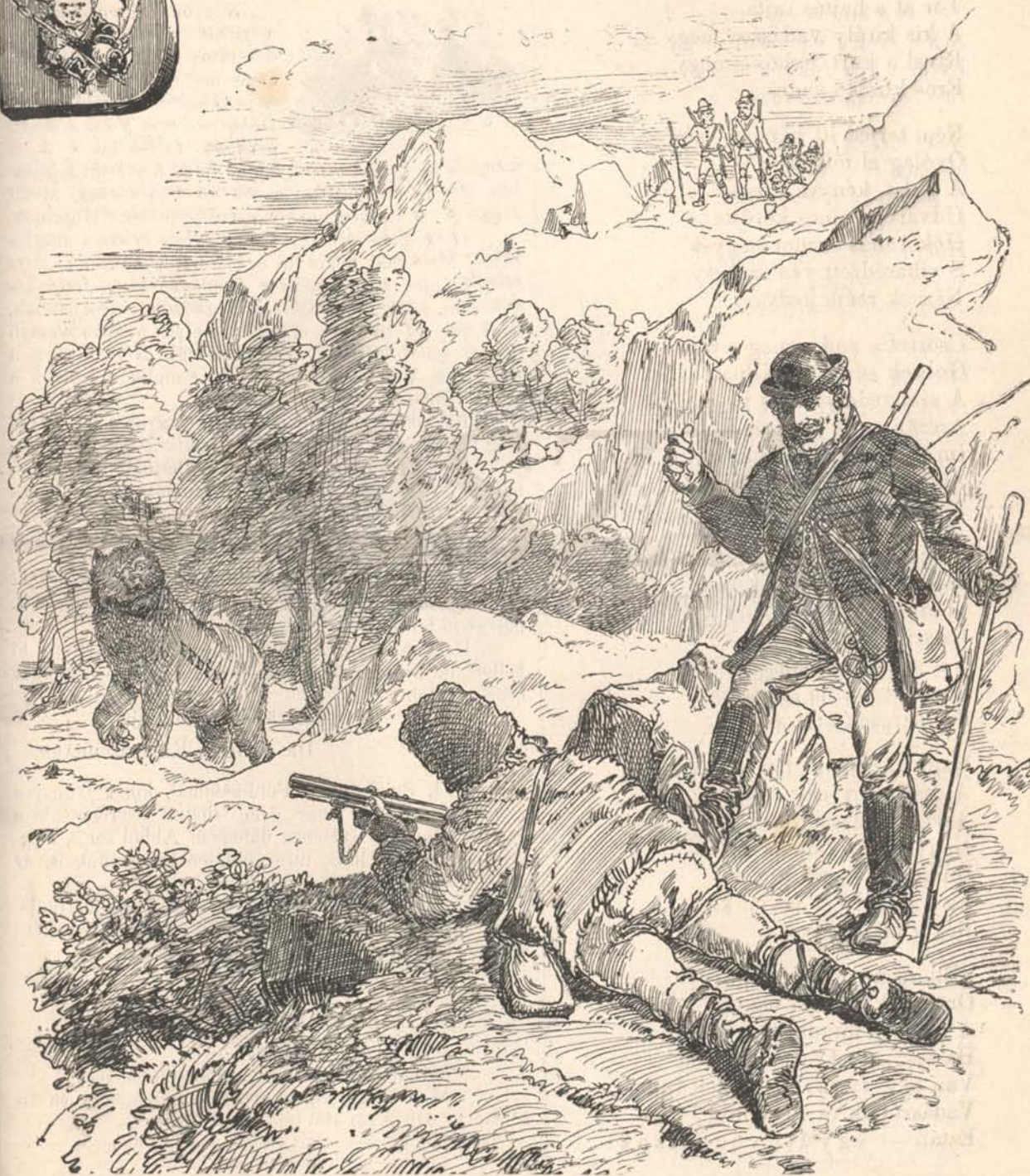

BORSSZEM JANKÓ

A GÖRGÉNYI HEGYEK BEN.

Magyar Mihály (erdőkerülő.) Hahó barátom, hát te itt mit csinálsz?

Onucz. Hát instállak alássan domnule, annak a medvének a bőrét szeretném én.

M. M. Dejszen, fratye, annak örülj, ha a magad irháját épen viheted el innen. Annak a maczkónak van már gazdája.

A kis király a székelyek közt.

ZÜRKÜL a hajnal, — rajta föl,
Vadászok vig csapatja!
Az erdő zeng, — mindenfelől
Tör át a hajtás rajta.
A kis király vadászni megy —
Rival a kürt, ekhöz a hegy . . .
Erős királyi vadra.

Nem terjed itt bársony, selyem
Óvólag el fölötte;
A puha, kényes, idegen
Udvarnep sincs körötte.
Hókoronás komor hegyek,
S viharedzett vén székelyek
Néznek reája kedvvel.

Csörtet a vad, ropog a lég,
Golyók süvitve szállnak . . .
A szenvedély, mint hajnal, ég
Arczán a kis királynak . . .
Im jó a másik . . . harmadik —
Az ifju küzd, viaskodik, —
Aczél a szive, karja.

S míg küzd, a vén góbé-szemek
Mosolygva csüngnek rajta:
»Lelkemre, ez kemény gyerek,
Látszik, királyi fajta!«
S a vén góbék dicséretét
A szellő hordja szerteszét
S a bérczek visszazengik.

Nagy tűz mellé, hol összegyül
A zsákmány egy rakásra,
A vig vadásznép összeül
Nagy torra, áldomásra.
Bilikomot csordultig önt
Egy székely és ilyen köszönt
Reá a kis királyra:

»Éltessen isten, kis király!
Örömünk telt ma benned.
A székely mindig készen áll,
Ha lesz medvére kedved.
Van egy fajta« . . . »Igen tudom,
Vadásztatok rá egykoron;
Eztán — együtt vadászuk!

Dr. Johann Kaiserschmarn

Suttyomberky Dávidus magyar honatyához.

Bécs, nov. 18.

Tisztelt kollega!

Nagyon roszul kezdek magukat viselni a magyar delegátus urak. Volt szerencsém ma reggel 6 excellentiája General Pulverdampf v. Donnerschwert ural a stadtparkban találkozni s ő is kifejezte az én nézetemet, amint én az ő nézetét kijelentem. Nézeteink egyáltalán sokszor találkoznak, kivált reggel 8—9 óra közt, mikor a stadtparkban sétálgatunk.

Ő excellentiája így szólt: »Nem értem a magyarokat! Mire való nekik az a katonai akadémia? Nem érhetik-e be a tudományos akadémiaival, a festőakadémiaival, a zeneakadémiaival? Megköszönhetnék nekünk, hogy mi oly pályától elzárjuk, melyen nagyon könnyű szerrel lehet tulvilágivá advanceirozni. Nézzék meg a magyarok Vereschagin képeit és elmulik a kedvök a katonai akadémiaitól.«

Én tökéletesen ő exja nézetén vagyok s mi ketten meg fogjuk azt a szép tervecskét buktatni.

Őnök sürgethetik, gravaminálhatnak, petitionálhatnak — én nem adom szavazatomat az ily bünös merényletre — soha!

Soha! (Elég vastagon irtam ki. Csak megértett?)

S remélem — Herbst és Schmerling ucse! — épen elegendő elvtársam akad, hogy megbuktassuk vérfagyasztó torvüket.

Herr kollega, sajnálom, hogy ilyen nyiltan ki kellett önt kosaraznom, de ne tessék a mi kenyerünkhez hozzá nyulni.

Szives üdvözzettel collegája

DR. JOHANN KAISERSCHMARN.

U. i. Sajnáltuk a Poldinámmal, kinek tegnap a nevenapját ültük, hogy nem lehetett szerencsénk a leopoldbergi fasselrutschen ünnepe. Abból azt is meglátta volna, hogy ha a tulsó oldalon hasraesünk is, az innessőn még mindig akad, aki utánunk jó.

Hogy ez az allegoria hova czéloz, ön jól tudja. Egyszer valamelyikünk csak a talpára talál esni és akkor: serrvas Taaffe!

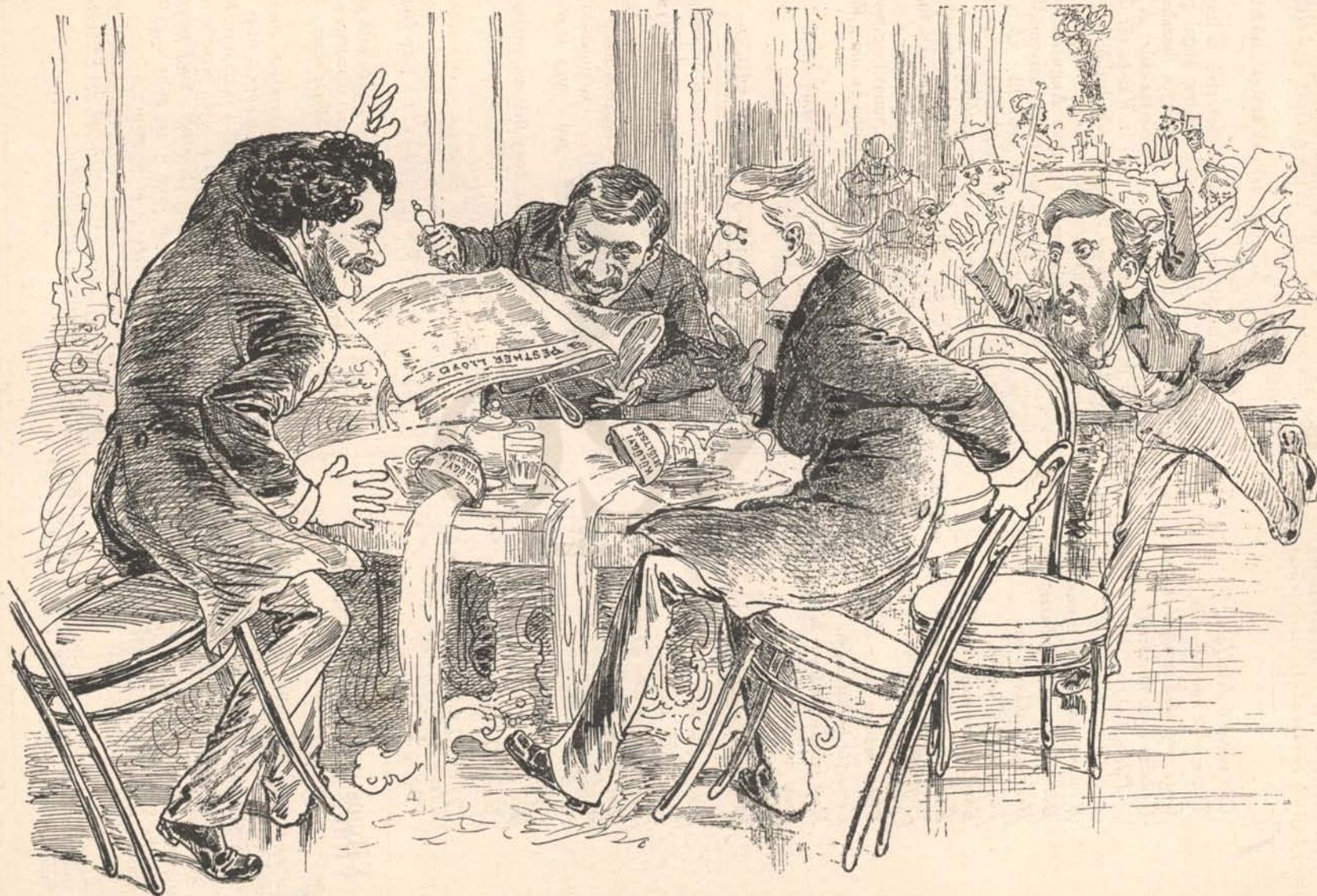
KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

- Három tengerpart mosta határait hazánknak.
- Az érettségi vizsgálat arra való, uraim, hogy én feladom a kérdést és egy szót sem szólok többet.
- Ez a törvény veleje előlről, ez pedig hátulról.

A BÉCSI KÁVÉHÁZBAN.

November 20. 1891.

BORSSZEM JANKÓ.

F-k M-a. Bocsánat uraim, csak tévedésből történt

A-y és K-y. Ördög vigye a dolgodat! Tévedésből vagy szándékosan — oda a kávé!

Elgázolandók cantátéja.

— Az új hajtási rendszabály életbeléptetésére. —

ÜDV!

Üdv neked ó Jekelfalu,
Thaisz elek üdv néked is,
Hogy megvéded csontjainkat
Gyászos elgázoltatástól!
Üdv neked!

Ránczba szedték a tramvajt,
Ránczba ronda omnibuszt,
Henczegő fiakkeres sem
Fog veszettül hajtani,
Kömfortáblí meglassudik
És a mágnás megbecsüli
Pugrisoknak tetemit.

Biztos már az utca sarka,
Keresztút is biztos ám,
Mert mindenütt lovas biztos
Órizi a rendet és
A falakról szigorúan
Fenyegtet le a plakát.

Hálát adva zeng az ének
A polgárok ajkáról,
Csak reporter nem elégtelt,
Mert elgázolás híjával
Meggogyott a napihir.

Üdv!

Üdv neked ó Jekelfalu,
Thaisz Elek üdv néked is,
Hogy megvéded csontjainkat
Gyászos elgázoltatástól.
Üdv neked!

Vilmos császár iróasztala.

— Saját Vörös Izidorunktól. —

URÓPA a világ központja, Európa központja Németország, a berlini császári palota központja a császári magánkabinét, a császári magánkabinét központja a papiros kosár, mely a kabinet közepén áll, én pedig a papirkosárban voltam elbujva.

Tehát én képeztem a világ közepét.

A császár kikocsizott, a szobát bezárták, kettős őrt állítottak elébe, én tehát egész nyugodtan körülnézhettem.

A szoba kerek hexagon és aranyozott tapétákkal borított falai a kopár egyszerűség jellegét viselik; a

márvány mozaik padló a magyar parketgyár készítménye. A dús butorzat csupán az íróasztalból, egy székből és a papiroskosárból áll.

A házi trón kettős czélnak szolgál, tekintve, hogy a császár már nagyon öreg.

Az íróasztalon szanaszét hevertek a levelek. Itt van mindjárt Bismarck levele vastag angol papirosra írva. Legott megismertem az erélyes összehajtásáról, mely azt látszik mondani: »török-szakad«. A herceg aczél pennával és veres tintával ír. Vas és vér. Mindjárt mellette a trónörökös levele. Wiesbadenből (Gyepfűrdő) van kelteve és így kezdődik: »Lieber Papa!« (kedves papa). A legérdekesebb azonban Auguszta császárné levele. Névjegyre van írva, mely moirée selyemből készült. A bajor király egy levele így kezdődik: »A son majesté«, és a megszólítás benne mindenütt »sir«. (A Wittelsbach család hagyományos megszólítása.)

Az ujságok csak kivonatokkal (extract) vannak képviselve. A világhírű vegyész Liebig szokta volt ezeket készíteni, de mióta meghalt, utóda Pettenkofen készíti. Az eljárás teljesen azonos a huskivonat készítésével. Az ujságokat belerakják egy nagy üstbe és addig főzik, míg kivonattá sűrűsödik össze.

Reménylem, a lakáj holnap reggel kidob.

Már hogy a kosárból.

Börzeviczy W. M. élczei.

— A mi delegációnk Kállay és Andrassy nyilatkozatai után denegációvá lett. (Aj, wie ä schwacher Blos!)

— Gratuláltam Paulaynak: hogy ő vele diszi-

tették föl a rendjelt. (Feun!)

— Azt is mondtam neki, hogy Brioschi, a híres diszletfestő szintén kapott rendjelt: decorationem pro decoratione. (Euner meuner bewöhrteeten!)

— Ha otthon vagyok, Sarahnak estélyt adok. Ha a Phädrából az átok jelenetet elszavalja, az én jutalmam egy broche lett volna. T. i. egy áldás: t. i. isten áldja meg! (Nur nobl, Moczl!)

— Kár, hogy azt a Stöckert nem mozdították el állásától, mint a hogy beszélték. Azt a jó élczet mondtam volna rá, hogy: Stöcker nem tette meg kötelességét, Stöcker mehet. (Das sag' üch, der Mór!)

— Mielőtt a hadi budgetet megszavaztuk, elmentem a művészházba, megnézni a Wereschagin képeit, hogy a hadjárat rémületeiből bátorságot merítsek a »nem!«-re. Mikor a gyűlésbe készültem, »z aranyjardék olyan biztatón mosolygott rám egy volt kollegám ablakából, hogy megenyhült bennem a kemény magyar »nem!« egy puha magyar h-val: »Nehm!« (Eugentlüch möhr wahr, als geustreich!)

— Sarah nagyon szeretett volna Görgényben medvére vadászni. Érdekes vadászkep: Sarah auf der Bärenjagd, wir auf der Bernhardtjagd. (Kinder, ibl!)

FÖRMEDVÉNY.

A galád szemtelenség förtelmének hitvány köpedelme a kajánság henczégésével terpeszkedik a bécsi porond szemfényvesztő bohóc-czirkusszában!

Baross Gábor!!

Az eszmeficzam orgonapontja a tónika dominánsán bukfenchezet hány arra a gondolat-förmedetre, hogy még ebbe a semmibe, ebbe az orthografikus motyogásba is

belévágom aranytollam gyémánthegyének serczegő perczenetjének megsemmisítő vi hazuhadardürrögését.

Hajh! abban a trencsényi ibrikben, melynek szakasztott mása az őrös fej tátongó kongása; abban az ibrikben, melynek szétmálló töredékeit már csak a meghúnyászkodás talpnyalásának svihák dróttja tartja össze, a megkozmasodott zagyva eszmehabarék fortyogó rotyogással sisteregtette az undokság turháját, melynek neve: magyar királyi rüstovitő bömmelburgdinsztliképző gréflendi seermankos Akadémia!

Skandalum!

Gyalázat!

A nemzeti önérzület enfenségének az otrombaság boeskorával való tapodása.

Különben — mérséklet neked, enkeblem fensége!

Akarathatalmam ellenállhatatlanságának itélet-napi harsogása némán is felétek bömböli a komolyság méltóságos vétőjét. Szemem villanatszirkrájának egy mikroszkopikus porczikája is elég a bemenetrei tilalom megteremtésére s arra, hogy a galádság büzhödt mocsarából kimenetrei vágyakozás az erkölcsi dögvész katakombájába fojtsa az elvtelenség gyalázatát.

— Dido, szecztich!

Dics-zöngelem.

(Feküdtök Saráhnak, asztaláról elcsente a mi vice-erősünk.)

MIKÉNT a nap féleg táborából:

Kél ki Sára a crêpe chinóis-ból.

Az ő esze éles, mint a fent kés,

Déli-ci- és gracieuse teremts.

Mint cédrusos Libanonnak orma:

Olyan az ő szépmetszetü orra.

Nincs oly veres P. K. L. tintája,

Mint a Sára veres frizurája.

Hát még az ő zöld peluche ruhája:

Brokát selype, bast-bojtos csuhája!

Muszka plissé, panier écharpe-pal,

Manteau, fichu, lovagló kalappal!

Mennyi eszme!... dicsérlek felette:

Madame Valcour, rue de Lafayette.

MOKANY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Megest csak a Sáríkarul. —

Rebesszer!

Negyecző is mögniztem. Mer letalább nicezőr köll azt mögnizni, ammég eccző látja az embör.

Ugy neki hizott vikonyságán a lekösödésöm, hogy mondok, oat erigálok a tisztelettyire, aki aere perennius: Sárának nevezem el a kilenczedik agaramot. Akit mög is cseleködtem.

Agárt-Sárát egy hüvelybe szoréttanyi: iet tudjon a döbröczönyi kálamista zsinat, szakanna pápának Tisza Kálmány a nyakába!

Büjtre, aszonta Sári, visszagyün. Az a neki való szezony csak!

Akar Böjthy Sárának nevedzködhetne rulla. Mer mán is hába inekli ütet egy beöthy zsoldár, abba ja Nyakló uságba.

Hát csak lehegjen vissza közibénk.

Addigra a *Drukk* poczakreszkettető, nasszerü hatásából kezd ocsúdni jaz haza. A szuszja maradékát aztán nem bánom, ha jarra fordijja is, hogy a Sárát végig sohajtsa.

A magam uri szuszja pedétig csak arra való, hogy váttig azt kajáttsam:

Hadd is szójjék hát az a drukkmalasztos csöndes!

Lovagi levelezés.

Posner Károlojos lovag Emewkey Emew lovaghoz
Budapest.

Phylloxera Laus tibi! gratulálom!

R. v. P. K. L.

* * *

Emewkey Emew lovag Posner Károlojos lovaghoz
Emewkén.

Album graecum! Recommandirozva és lekötelezve az Öné.

E. E.

SARAHTAPLAN-BUM-BUM!!!

Mesdames et Messieurs!
Voyez en es lieux
La déesse de l' Art,
La grrrrande Bernhardt!
Entrrez s'il vons plait,
Haj, haj! Tulliah!
La voilà, Sarah,
Boum, boum — trarah!

Az „Európa“ togadó előtt.

— Ott, a mögött az ablak mögött lakik az isteni Sára.
— Aha! Látom!
— Ha látja, akkor nem ő.

Modame Sarah el van ragadtatva tőlünk.
(Charmée.)

Ezentul mindig hohlspiegliben nézegeti magát,
hogy lássa, mekkorát hizott azon a dicsőségen
(gloire) melyet közbenjárásomra (intermédiaire) sze-
rez tünk neki Budapesten.

P. D.

Les inconséquences de Mr. Coffrefort.

— Eauforte d'après L. Beauregard. —

I.

Coffrefort a »P. Napló-
ban« 1879. július 4-én szórul
szóra ezeket írja Sarah Bern-
hardtól:

»Bernhardt k. a. a Ches-
ter Square-n, egy kis házat
bérelt ki, hol vendégeit igen
szívesen látja. Nos, mondha-
tom, hogy szellemet
nem fedeztem fel benne.
Arca igen nem szép, so-
ványsága legendárius s a Fi-
garónak minden héten tárgyul
szolgál egy-egy viczre. Mind-
ezen hátrányok daczára azt
mondják roppant nagy az ő
imádóinak a száma.«

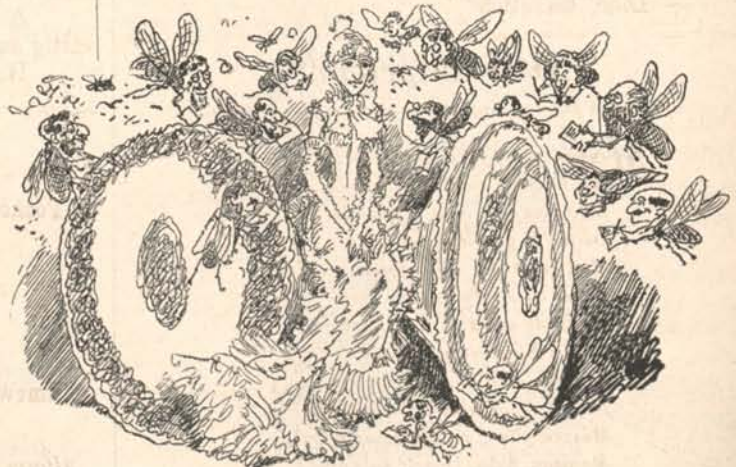
II.

Coffrefort a »P. Napló-
ban« 1881. nov. 13. szórul
szóra ezeket írja Sarah Bern-
hardtól.

»Legutoljára 1878-ban ta-
lálkoztam Bernhardt Sarahval
Londonban, Juliusban volt.
Ugyanezen időben Bernhardt
Sarah a Comédie Française-
zal Londonban volt s a Gaity-
színházban játszott. — A
mylordokat s ladyket még bo-
londabbá tette, mint lenni
szoktak.

Egy este meghívást kap-
tunk Sarahtól másnapra reg-
gelire. Természetesen senki
sem hiányzott az asztaltól;
Gustave Doré is jelen volt. —
Bernhardt kisasszony egész
házat bérelt volt a Belgrave
Square-en, (Hát a Chester-
square hová lett? Vagy az csak
sajt — hiba? B. J.) közel
az osztrák-magyar követség-
hez. Pompás reggeli volt. Fi-
nom ételek, jó borok, felséges
szavalt, rajz, zene stb. A
sok mindenféle má-
mortól alig találtam
szállásomra.«

Mit szól ezekhez Pázmány ur?

Pauvre Frou-Frou!

Bernhardt Sárahoz.

Nem vágyad : meteorként beragyogni
A földnek oldalát,
Egész más czélod van utaddal
A nagy világon át.

Miként a folyam elhagyja medrét
Gátján szakítva rést :
Négy fölépteddél elviszed tőlünk
Az ideitermést!

Honleányi babér levél

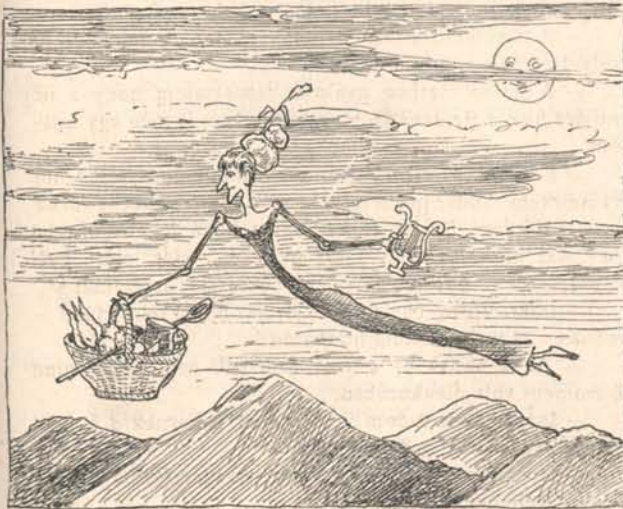
Saráhmhoz.

Budapest, hah t-hó 16.

Hasonmásikám édes!
Azt mondom hason —
pedig semmi has. Hess has!
S önnek a sors mégis azt
mondá : hass!
Nemde?
Igen, ó igen!
Imádott Boldizsárom az
egyetlen panaszlója. Egykor
nemem elnyomója, egykor csél-
csap — ma jégcsap.

Ön becsre lengeté ismét a lapkecset. Még tegnap
huss csontika! — ma csitt húsika!
Győztél a hímen, hímen nélkül.
Zirzabella, Sarahbella — ki nem zengi, mind
rebell a!
Én is festfaragok. Fogadja kegygyel véccsecsetem
műveit.

Ez az én eszmény hölgyem : fél kezében konyha-
kosárka, másikában ott fent a lant.

Önike és Énike. A mi hü ölelkezéstünk : csontomig-
lan, csontodiglan.

Imádott Boldizsárom szerelmi ébredése.
Ha soványlott, magára vessen érte: az ő oldal-
bordája vagyok.

Nemde?

Igen, ó igen!

Kecs-zörrentő hü hő ölelemmel

Lengenádfalvay-Kotlik Zirzabella.

B A K A T E V É L.

Budapesten az ülleji kaszárnyába,
November hónap 16-ik napján.

Éldes szülő anyám!
Kedves apám uram!

Nagy ideje mán, hogy uan csöndes vagyok, akár az ülleji kaszárnya czapistráng után; halom hát mi tagadás, bizony a kalamus annyival nehezebb a kezemnek az panganétes fegyvernél, amennyivel könnyebb. Oszt meg annyi a seftigünk, mintapám uramnak takaráskor. Berukót a tenger sok rég-ruta! Amég pedig ebbül a bundás ügyetlen, gyöngétegyű, t-fjelszáju kölyök czibilibül igazi magyar baka csinálódik, lesz vele annyi dolog, mint a meddig a lábán álló buzavetésből piros gyürkés, foszló czipó válik.

De azir csak legyenek megnyugodval. Ha magam nem is, sem pedig az leveleim, a gondulatnyaim sűrűn svarmolnak hazafele. Valahányszor ránizek a falra, ott meg az fölsíges fogadott apám poltréjára, mindig eszembe jut az én ides apám Kovács Mihály ú kigyelme. Minden harapás prófuntnál rá gondolok dajkáló éldes anyámra, az ódalomon lóggó hűséges feleség meg mindig eszembe juttatja aztat, aki majd azután lesz hites társam az meny-béli fölség segedelmével.

Maj csaknem a pohár kiesett a kezembű, hogy a káplár ur Kőpecz a minapába azzal melduta magát, hogy aszongya ezentul Bosnyába is verbuválnak az ármádiának. Tyűh, aki faggyun hizott, bocskorba felejtett, toronytetejirűl obégató, ürülopó, fasszót pofájú rácz imádsága vagyon neki, ugyan ócsón kerül ehhől a nagy becülethől! Hej, az a sok derék kamarád, akirűl Bihácsnál lenmaradt az angyalbűr, ugyan nem tudná miképen áldja a sanyaru mivoltát, ha látná, hogy az az angyalbűr bosnyák rovásra került. Csak aztat szeretném megtunni, hogy hová fogják űket czutálónyi. Legjobb vónának a regemenczbandába cseh muzsikusknak, mer mindétig nagyon értettek az fűlvagdáláshol.

A Böszörményi ur, a frájbiligosunk meg azt reportuja, hogy aszongya, lesz egy nagy iskola ahun magyar oficzér urakat abriktnak. Mán az igaz, hogy dukána is, mer mindétig úgy vót, hogy a magyart süvegűje mind a német, mind az oláh, mind a tót, csak az ármádiába nem úgy vót. Hát ezentul majd itt is úgy lesz, oszt ha a magyar oficzér urak lesznek olyanok oficzérnek, mint a baka bakának: akkor majd megmutatjuk a muszkának, mőre vaczkol az ű szappannyal bévűl mosakodó dicsősige!

Errefele mán a télnek a forposztjai közelegnek, keeteknél meg elműt a szűret ideje, kezdődnek is a disznótorok, akire én is szivesen ráemlékeznék, hogyha nem

röstellnék eszembe jutani egy hordócska ujjborral aztat a genge szalonnát, akit kolbász után olyan szivesen eszegetek, ha kerül melléje néhány cigáréra való apró vas, akivel vagyok hűséggel szeretvel egyes fíjok,
JOSEF KOVÁCS

frájteros.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Csak azt mondom én, ha a Sáríkanak a festészetből és képfaragásból köllene megélnie, a Niágára nem poulardot enne, hanem a sódarcson szívós csánkját szaggatná.

— Végig néztem »Froufrou« Divat-tragédia négy toilletében.

— Nagyon szeretném látni azt a képet, amelyet Sáríróf festett Makart, akinek forsza a hus.

— Elkelné nálam a hamis piczulais, akár egy zsákkal; mert mindennap megörvendeztetnék vele egy dörmögő házi czerberust meg egy tányérozó cigányt.

— No, az én abszolutóriumom is absolute relativ valami!

— Tudja a manó, mégis csak igazat szól a német glájhesz mit glájhem; a kiszolgált katonacembert még a szolgálók is jobban szivelik.

— Ha tudná a nemes egyetemi tanács, hányszor indulok pusztá ándungra, blattban meg a vizsgán: kitüntetéssel koplaló filozopter a nevem, ha nem kapnék valami ósztón-díjt!

— Elsején a kávéstól béreltem egy szobát s megirtam az öregemnek, hogy ezentul mindig ott hon foglalkozom.

— A kávé kihordónak csak akkor adok borraivalót, ha a czállkellnernek adós maradok.

— A családi életben gyakran tapasztalom, hogy a nő mennyire hisz a férjének. Lesz tehát nekem is még egy hitelezőm.

— Én csak egyszer kívánnék külügyminiszter lenni. Mert ismerem czudar pechemet! —nem jönnék többet sorba.

— Kérdem Sláger Bandit, mért hord fekete óraszalogot? Azt mondja: azért, mert gyászol. »Hát mért gyászolsz?« kérdem. Azt feleli: »Mert bevágtam az óramat.«

— Dákó Pista barátom az óráját húzta fel. »Húzd — mondok — ki tudja meddig húzhatod!«

— Az apáknak az a rossz szokásuk van, hogy mind első eminens volt diákkorában.

— Igazán nem tudom: már nem ismernek-e a professzorok, vagy csak még nem?

— Hja, nem minden ember lehet magamforma ós jogoncz. Kellenek végzettek is!

— A doktorom megint exczellált; nem hiába titkos tanácsosom.

Elle et moi.

— Interview Sarah Bernhardt-nál. —

A »Hotel de l'Europe«
salle des princes-jében fo-
gadott a diva. A kályhában
oraviczai kőszén égett, mely
Jókai Mór »fekete gyé-
mántok« regényének czim-
lapjával volt meggyújtva.
A nyomasztó babérszagot
s kábitó rózsá illatot egy
roppant kamélia bokréta
neutralizálta.

A diva a canapé des prin-
ces-en ült, jobb könyöké-
vel a table de vicerois-ra
támaszkodva. Előtte a verre
des sultans állott, zöld char-
treuse likőrrel. Öltözete

fehér bársony hálóköntös volt fekete hermelinnel szegé-
lyezve; lábán karminvörös pluche-harisnyát viselt papucs
nélkül. Mosolygott. Kaczagott. Csodálatos lény.

Moi. — Mademoiselle . . .

Elle. — Madame, s'il vous plait.

Moi. — Madame . . .

Elle. — Mademoiselle, s'il vous plait.

Moi. — Voyons!

Elle. — C'est cela.

Moi. — Mondja meg, asszonyom, igaz-e, hogy
Bernhardt csak úgy neve?

Elle. — Igaz. Valódi nevem Mademoiselle Jarre-
tière. . . mert impresariómat monsieur Jarret-nak
hivják.

Moi. — Igaz-é, asszonyom, hogy aszkóiban méltó-
ztatik szenvedni?

Elle. — Nem igaz; betegségem neve »sarahsmus«,
a marasmus egyik neme.

Moi. — Hol van szivesebben: Európában-e vagy
Amerikában?

Elle. — Amerikában, mert a »Niagara« kutyám
oda való.

Moi. — Igaz-é, hogy a chûte du Niagara (Niagara-
zuhatag) oly nagyszerű?

Elle. — Igaz, de a chûte de reine (lefordíthatat-
lan szójáték: du Rhin, Rajna-zuhatag) sem kutya.

Moi. — Láttam híres festményét: »a leány s a
halál.« Igaz-e, hogy az a leány asszonyságod arczképe?

Elle. — Nem igaz; l'autre c'est moi. (A másik
vagyok én; t. i. a csontváz.)

Moi. — Mit jelent ez a pohár zöld chartreuse?

Elle. — Ez reggeli imádságom, melyet mindig
karthausival végzek.

Moi. — Kicsoda nagyobb színésznő: nagysád-e
vagy Rachel?

Elle. — Rachel, mert sokkal jobban meg tudott
halni, mint én. Én, mert sokkal jobban meg tudok élni,
mint ő.

Moi. — Kik a kedvencz szerzői?

Elle. — Mr Worth, ifj. Dumas, Mme Syron,
Melhiac és Torugo.

Moi. — Torügő? Még nem hallottam hírét.

Elle. — No igen, Victor Hugo. De nous autres
francziák csak Torugónak ejtjük. Megcsonkítjuk nevét,
hogy öregbitsük dicsőségét.

Moi. — Mit tart kegyed az antisemitákról?

Elle. — Azt, hogy a semiták a legnagyobb anti-
semiták; mert ha ők nem volnának, vége volna az egész
antisemitismusnak.

Moi. — Tán csak nem igaz, hogy nagysád zsidó?

Elle. — Igaz, hogy nem igaz, hogy igaz.

Moi. — Hogy mondta? Nem igaz, hogy igaz, hogy
nem igaz?

Elle. — C'est ça.

Moi. — Mért nem játszott a Bécsben a Phaedrát?

Elle. — Mert ott ugyanis elég a Phédre-júd; fölös-
leges volnék.

Moi. — Hogyan tetszik nagysádnak mr. Dénis de
la Passementerie?

Elle. — Nincs szerencsém.

Moi. — Hogyan? Hiszen lekísérte Bécsből!

Elle. — Épen azért . . . mert az szerencsétlenség,
még pedig vasuti szerencsétlenség volt.

Moi. — Szokta-e olvasni a kritikákat?

Elle. — A legalaposabb kritika a pénz. Azt szere-
tem olvasni.

Moi. — Szereti a kaviárt?

Elle. — Nem szívelhetem; semmiféle ikrát be
nem vesz a természetem.

Moi. — Hogyan tetszik a Széchenyi-szobor?

Elle. — Uram! . . .

Moi. — Az a szobor profilban is en face van.

Elle. — Monsieur, én nem értek magyarul. De
mihelyt haza érek, ilyen pástétomot süttetek magamnak.

Moi. — Hány éves nagysád?

Elle. — Ó, ha Maurice nem volna a fiam, az
udvarlóm lehetne.

Moi. — Ismeri ön Wahrmannt? Ő a legélczesebb
férfitü ebben az országban.

Elle. — Ah, az az ur, aki azt az élczet eresztette
meg rólam, hogy én olyan vagyok mint Olaszország:
Bernhardt Sarah de se! Oh, ne m' en parlez pas! Saj-
nálta, hogy a delegációban Bécsben kell maradnia. Ha
ittthon van, tiszteletemre soiréet rendez: 50 frank és
vacsora, vin compris.

Moi. — Ismeri ön Futtakit?

Elle. — Már nem.

Moi. — Ismeri ön Poszpisilt?

Elle. — Még nem.

Moi. — Verhovay ur Didója nem tisztelgett Niaga-
ránál?

Elle. — Itt járt; de Niagarám épen kikocsikázott.

Moi. — Van még valami szavam nagysádhoz?

Elle. — (Igen élénken.) Ő nincs!

És ezzel gyorsan fölállt székéről s a legnyájasabban
bocsáttatam el tőle magamat.

Niagara. — Vaú-t szerencsém!

H O Z Z Á !

TE NAPTÓL, holdtől fényes hoódi tó,
Sarkából szívemet kilóditó,
Szavakkal lelkemet elkábitó :
Ki vagy te diadalmas hódító ?

Csöndemből aki úgy fölzaklatál,
Keblemből részeket kiszaggatál,
Elfojtott vallomásra faggatál,
S aztán lebegve tova baktatál :

Ki fölajzottad kobozomnak húrját,
Kiüdvén abból a kétségi fúrját,
Szavával a ki szívem bájjal fúrj' át,
Szemével aki ugyan aztat szúrj' át :

Kinek zöngelmi dalomat fakasztják,
Irkokat a sebemre rá tapasztják,
Érzelmimet mint a tengert dagasztják,
Ígézzettel a szemem leragasztják :

Büv-szimatod szakit rut szagolással —
Ki játékosban biztos tagolással,
Elméd nem ölte meddő magolással,
Repülve érsz magast, nem gyaloglással :

Ki vagy ? Felelj, lelkem kiáltására !
Adj választ tollam kérdő irására !
Ismerlek már ! . . Szememnek látására,
Bizton tudom, te vagy, ó Bernhardt Sára !

Sz. K.

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontu.)

A hadögyi budget mitőlönk
oljan, mint edj termométer. Mast,
mikor pületikában van szép, derült
idő, — emelkedí magát. És akkor
fogja megint leszállni — majd
ha fagy.

*

Valtam a Sarah Bernátnál,
és nem sadálkozom magamat azon
rajta, hoid a poblikom hordozza
az ő tengyerén. Hiszen a boda-
pesti poblikom a madám Wiltot is hordozta a tengyerén, aki
anyi sokkal nehezebb.

*

Bodapest tonálta igen kölmös, hoid ezere minden otcza
sarkon volt ed lovas kohnstábler ör; pedig az nadon ezerő.
Annyiszor öltették fül a drabant orakat, hoid otljárja fűnn
maradták.

*

Másott a poleczáj sz e m e s, nálönk meg fő l e s. Eztet
is csak volami.

Z E N E .

Az orgona-pont.

— Polemizgága zenekritika. —

Egy bizonyos zenebölc s minap egy bizonytalan
lapban válogatott sületlenségeket állított az or-
gona pontról. Ambár az orgona most nem
virágzik s így arról orgonapontossággal nem igen
lehet írni, mindazon által mi bátran kiállunk a sikra,
egyenlő fegyverekkel küzdvén, a mennyiben az orgona-
pontot mi sem ismerjük. Annyi bizonyos, hogy a domi-
nante Rosinantéján a tonica sonica lovagol, ha bár —
káromkodás nélkül legyen mondva — a bassgrundton
mordulatai adják is a hangot. Ez a hang fölhang-e az-
tán, vagy alhang? — döntse el dr. Knobloch zenei
lexikonja és sgr. Syrupo Pagliano vezérfonala a harmo-
niáról. Csak azt kérdeznők: tudja-e az illető, mi fán
terem a kóta? Mert mi nem tudjuk. Csak azt tudjuk,
hogy ha megszalasztjuk az illetőt, abból igazi »fuga« lesz,
és minden kontrapunktisztikus tudatlanságunk daczára
rekontrázunk a punktumára. Ha ő a primet összezavarja
Prim spanyol tábornagygyal: mi a terzet terzerolból
lőjük ki a lovagias porondon és a quartot nemesi szab-
lyánk élével léniázzuk oda babértalan halántékára.
Melodicus-maladicus expectoratióival szemben nyugod-
tak maradunk, mert a már idézett autoritásokon kívül
még a Konversations-Lexicon magas instantiája is mel-
lettünk szól. Ott van a zenei tudomány legtisztább forrása,
a bőven bugyogó (Pantaleone Pantalleoni), melyből szaka-
datlanul (mert baj volna elszakadnia) meritünk. Cazi-
ano Cazziani Miacoletti, a »Cazza nera« symphonia
nagy mestere és lapunk hanzlika, fölötte áll minden
támadásnak, orgona pontját bármily dühösen tapossák
is az irigy tehetetlenek. Különben Bach auctoritását
nekünk ne hozza föl, mert mi Bach-huszárok nem va-
gyunk, és nem leszünk soha, még az orgonapontban sem.
Ez utolsó szavunk, — az első majd még következik.

„Budapesti Hirlap.“

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Vándor. »Mi szépek sátraid, ó
Jákób!« — **Echo.** A ki levele be-
porzására egy kis földbirtokot for-
dit rá, annak nem folyhatnak oly
rosszul a dolgai. Meglehet azonban,
hogy a panasz alapos. De hogy egészen elolvashassuk, arra kérünk
három fürge napszámot uj ásókkal, hogy azt a szessziót leássák
az ön sorairól. — **Ekvr.** Hihetetlen! — **Fr.** Beválik. — **Bugy-
berek.** Nem elmés. — **Fgdtn.** Mi közünk nekünk a »Floh«-hoz?
S még ha valamia tréfa volna az ön közleményében! — **Mukes.**
Nem tudjuk, hanyadik ön azok sorában, akik a mi édes magunk
régí élczét nekünk beküldik. — *Több kéziratról a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.